

VENDIM
Nr. 47, datë 7.4.2026

NË EMËR TË REPUBLIKËS SË SHQIPËRISË

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, e përbërë nga:

Fiona Papajorgji	kryetare;
Marsida Xhaferllari	anëtare;
Sandër Beci	anëtar;
Illir Toska	anëtar;
Genti Ibrahim	anëtar;
Marjana Semini	anëtare;
Asim Vokshi	anëtar;
Sonila Bejtja	anëtare,

me sekretare Farisja Idrizaj, në datën 7.4.2026, mori në shqyrtim në seancë plenare mbi bazë të dokumenteve çështjen nr. 2 (J) 2025 të Regjistrat Themeltar, që u përket:

KËRKUES: Jasin Kala (alias Avdyli), përfaqësuar nga avokati Baftjar Rusi, me prokurë të posaçme.

SUBJEKT I INTERESUAR: Prokuroria e Posaçme kundër Korrupsionit dhe Krimit të Organizuar, përfaqësuar nga prokurorët Dritan Prençi dhe Vladimir Mara.

OBJEKTI: Shfuqizimi i vendimeve nr. 8, datë 4.2.2022, të Gjykatës së Posaçme të Shkallës së Parë për Korrupsionin dhe Krimin e Organizuar; nr. 19, datë 4.4.2023, të Gjykatës së Posaçme të Apelit për Korrupsionin dhe Krimin e Organizuar; nr. 00-2025-147, datë 30.1.2025, të Kolegjit Penal të Gjykatës së Lartë, si të papajtueshme me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë.

Dërgimi i çështjes për rishqyrtim në Gjykatën e Posaçme të Shkallës së Parë për Korrupsionin dhe Krimin e Organizuar.

BAZA LIGJORE: Nenet 27, 42, 131, pika 1, shkronja “f” dhe 134, pika 1, të Kushtetutës së Republikës së Shqipërisë (*Kushtetuta*); neni 6 i Konventës Evropiane për të Drejtat e Njeriut (*KEDNJ*), nenet 2, 20, 21, 27, 28, 31, 32, 33, 34, 38, 39, 42, 43, 43/b, 47, 49, pika 3, shkronja “e”, 51, shkronja “a”, 71/a, 71/b, 71/c, pikat 1, 2, 3, 72, 76, pikat 1 dhe 6, 81 dhe 86, pika 3, të ligjit nr. 8577, datë 10.2.2000, “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, të ndryshuar (*Ligji Organik i Gjykatës*).

GJYKATA KUSHTETUESE,

pasi dëgjoi relatorin e çështjes Sonila Bejtja, mori në shqyrtim pretendimet e kërkuarit Jasin Kala (alias Avdyli) (*kërkuesi*), i cili ka kërkuar pranimin e kërkesës, prapësimet me shkrim të subjektit të interesuar, Prokurorisë së Posaçme kundër Korrupsionit dhe Krimit të Organizuar (*Prokuroria e Posaçme*), që ka kërkuar rrëzimin e kërkesës, si dhe diskutoi çështjen në tërësi,

VËREN:

I
Rrethanat e çështjes

i. Procesi i parë gjyqësor

1. Me vendimin nr. 40, datë 26.2.1999, të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Durrës kërkuesi është deklaruar fajtor për veprën penale “Vrasja me paramendim e mbetur në tentativë”, të parashikuar nga nenet 78, 22 e 25 të Kodit Penal (KP), duke u dënuar përfundimisht me 15 vjet burgim.

ii. Procesi i dytë gjyqësor

2. Me vendimin e Gjykatës së Vogheres, Itali kërkuesi është dënuar për veprat penale “Vrasja” dhe “Shfrytëzimi i prostitucionit”. Ky vendim është njohur nga Gjykata e Rrethit Gjyqësor Durrës, me vendimin nr. 11-2015-196, datë 21.1.2015 dhe në bashkim të dënimeve është dënuar me 27 vjet burg për kryerjen e veprave penale “Vrasja”, “Vdekja ose plagosja për shkak të një krimi tjetër”, “Zjarrvënia”, “Dhuna ose kërcënimi i një funksionari publik”, “Dëmtime Trupore”, “Kanosja”, “Armëmbajtja pa leje” dhe “Shfrytëzimi i Prostitucionit”. Ndër të tjera, në këtë vendim është disponuar edhe konvertimi i këtij dënimi në masën 25 vjet burgim, me qëllim transferimin e kërkuesit për të vuajtur në Shqipëri pjesën e pavuajtur të dënimit, si dhe njohja e dënimit plotësues, detyrimi për të mos hyrë në territorin e shtetit italian për gjithë jetën. Ky vendim është ekzekutuar me urdhrin e datës 3.11.2015. Ndërsa, me vendimin nr. 520, datë 31.12.2015, të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Durrës, kërkuesi është liruar me kusht, duke e vënë në provë për një periudhë prej 18 muajsh.

iii. Procesi i tretë gjyqësor

3. Në datën 31.1.2020, Këshilli i Ministrave ka miratuar aktin normativ nr. 1 me fuqinë e ligjit “Për masat parandaluese në kuadër të forcimit të luftës kundër terrorizmit, krimit të organizuar, krimeve të rënda dhe konsolidimit të rendit e sigurisë publike” (*akti normativ nr. 1/2020*). Ky akt, i cili ka pasur efekt të përkohshëm deri në datën 31.12.2020, është miratuar nga Kuvendi i Shqipërisë me ligjin nr. 18/2020, datë 5.3.2020. Në zbatim të tij, në përfundim të verifikimeve të kryera nga struktura e posaçme Operacioni Forca e Ligjit (*OFL*) mbi të dhënat e marra nga një sërë institucionesh shtetërore dhe bankat, në datën 16.9.2021, Prokuroria e Posaçme ka paraqitur në gjykatë kërkesën për vendosjen e masës së sekuestros për pasuritë e kërkuesit.

4. Me vendimin nr. 151, datë 1.10.2021, Gjykata e Posaçme e Shkallës së Parë për Korrupsionin dhe Krimin e Organizuar (*GJKKO-ja e Shkallës së Parë*) ka vendosur sekuestrimin e pasurive të luajtshme (tre automjete) dhe pasurive të paluajtshme: nr. 29/236, volumi 59, faqe 245, zona kadastrale 8512, e llojit “truall”, me sipërfaqe totale 362 m² dhe sipërfaqe 193 m² ndërtesë, e regjistruar në pronësi të shtetases F. A. (nëna e kërkuesit); “arë +truall”, me sipërfaqe 856 m², sipërfaqe trualli 300 m², ndërtesë 147 m², Lagjia Popullore, Shijak; “truall”, me sipërfaqe 6000 m², i ndodhur në Gjepalaj, Shijak, në pronësi të disa personave të tjerë. Ky vendim është lënë në fuqi në të gjitha shkallët e gjykimit.

5. Në vijim, me vendimin nr. 63, datë 20.12.2022, GJKKO-ja e Shkallës së Parë ka vendosur konfiskimin dhe kalimin në favor të shtetit të pasurive të vendosura me vendimin nr. 151, datë 1.10.2021, të saj. Ndaj këtij vendimi është ushtruar ankim nga kërkuesi dhe Gjykata e Posaçme e Apelit kundër Korrupsionit dhe Krimit të Organizuar (*GJKKO-ja e Apelit*), me vendimin nr. 67, datë 2.5.2023, ka vendosur mospranimin e tij.

6. Ky vendim rezulton të jetë kundërshtuar në Gjykatën e Lartë nga kërkuesi dhe, nga të dhënat e faqes zyrtare të kësaj gjykate, rezulton se me vendimin nr. 00-2023-1332, datë 31.7.2023, është vendosur rrëzimi i kërkesës së kërkuesit për pezullimin e ekzekutimit të vendimit të gjykatës së apelit, ndërsa me vendimin nr. 00-2025-1605, datë 21.10.2025, mospranimi i rekursit të tij.

iv. Procesi i katërt gjyqësor

7. Mbi bazën e informacionit të Komisarariatit të Policisë Kavajë, në datën 28.12.2016, Prokuroria pranë Gjykatës së Shkallës së Parë për Krime të Rënda ka regjistruar procedimin penal nr. 339/2016 për veprën penale “Trafikimi i narkotikëve” në bashkëpunim, të parashikuar nga neni 283/a, paragrafi 2, i KP-së dhe në datën 16.5.2017, ka vendosur ndarjen e akteve të procedimit penal nr. 339/2016 në procedimin penal nr. 339/1 në ngarkim të kërkuesit.

8. Po kështu, Prokuroria pranë Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Durrës (*Prokuroria e Durrësit*) ka regjistruar në ngarkim të kërkuesit procedimin penal nr. 2159/2017 për kryerjen e veprës penale “Pastrimi i produkteve të veprës penale ose veprimtarisë kriminale”, të parashikuar nga neni 287 i KP-së, për shkak të dyshimeve se kryente aktivitet kriminal të kundërligjshëm me lëndë narkotike në bashkëpunim me shtetasin O. J., fakt ky i parashikuar si vepra penale “Trafikimi i lëndëve narkotike”. Me shpalljen e moskompetencës lëndore të kësaj prokurorie, aktet janë regjistruar nga Prokuroria pranë Gjykatës për Krime të Rënda me nr. 38/2019, procedimi penal dhe për veprën penale “Pastrimi i produkteve të veprës penale ose veprimtarisë kriminale”, të parashikuar nga neni 287 i KP-së. Në kuadër të veprimeve hetimore, në datën 16.5.2019, kjo prokurori ka regjistruar si emra të personave në hetim atë të kërkuesit dhe vëllait të tij, Sh. A. dhe ky procedim rezulton të jetë bashkuar më vonë me procedimin penal nr. 339 të vitit 2016.

9. Për procedimin penal nr. 339/1, me urdhrin e datës 14.8.2018, është regjistruar emri i kërkuesit edhe për kryerjen e veprave penale “Prodhimi dhe shitja e narkotikëve” dhe “Grupi i strukturuar kriminal”, të parashikuara nga nenet 283 dhe 333/a të KP-së, pasi nga hetimi ka rezultuar se gjatë këtij aktiviteti kriminal i pandehuri H. S., duke qenë në rolin e organizatorit, ka bashkëpunuar edhe me kërkuesin e shtetasin D. Ll. Nga veprimet e vëzhgimit dhe përgjimit, si dhe aktet e tjera të administruara, ka rezultuar se lënda narkotike e llojeve të ndryshme, pasi trafikohej nga vende të ndryshme, shpërndahej më pas nëpërmjet lidhjeve të këtyre subjekteve në tregun e brendshëm. Gjatë kësaj kohe janë kryer edhe një sërë përgjimesh telefonike të kërkuesit me bashkëpunëtorët e tij, të pandehurin O. J. dhe persona të tjerë të paidentifikuar, për të cilët hetimet vazhdojnë në çështjen e ndarë. Në përfundim të hetimeve, prokurori ka kërkuar kalimin për gjykim të çështjes penale në ngarkim të kërkuesit dhe të pandehurve të tjerë, e cila është pranuar me vendimin nr. 11, datë 8.5.2020, të gjyqtarit të seancës paraprake.

10. Në përfundim të gjykimit të çështjes, me vendimin nr. 8, datë 4.2.2022 (*vendimi nr. 8/2022*), GJKKO-ja e Shkallës së Parë ka deklaruar fajtor kërkuesin për veprën penale “Pastrimi i produkteve të veprës penale ose veprimtarisë kriminale”, të kryer në bashkëpunim, të parashikuar nga neni 287, shkronja “b”, i KP-së, e dënimit e tij me 7 vjet burgim, ndërsa e ka deklaruar atë të pafajshëm për akuzën e kryerjes së veprave penale “Prodhimi dhe shitja e narkotikëve”, “Grupi i strukturuar kriminal” dhe “Kryerja e veprave penale nga organizata kriminale dhe grupi i strukturuar kriminal”, të parashikuara nga nenet 283, 333/a, paragrafi 2 dhe 334, pika 1, të KP-së, me arsyetimin se nuk provohet se fakti ekziston. Po kështu, në aplikim të nenit 36 të KP-së, gjykata ka vendosur edhe konfiskimin e kalimin në favor të shtetit të pasurisë “University Lounge Bar”, me numër pasurie 29/64, të ndodhur në Currila, Durrës.

11. GJKKO-ja e Shkallës së Parë, pasi ka bërë një analizë të elementeve të veprës penale të pastrimit të produkteve të veprës penale ose veprimtarisë kriminale, të parashikuar nga neni 287 i KP-së, ka vlerësuar se kërkuesi e ka kryer këtë vepër penale. Sipas asaj gjykate, kërkuesi është marrë më herët me ushtrimin e aktiviteteve të paligjshme që kanë sjellë përfitime, pasi ka qenë i dënuar nga Gjykata e Vogheres, Itali edhe për veprën penale të “Shfrytëzimi i prostitucionit”, vendim dënimi i njohur nga Gjykata e Rrethit Gjyqësor Durrës me vendimin nr. 11-2015-196, datë 21.1.2015. Po kështu, sipas GJKKO-së së Shkallës së Parë, nga veprimet hetimore të kryera ka rezultuar se kërkuesi së bashku me vëllain e tij kanë krijuar pasuri të paluajtshme, si rezultat i veprimtarisë kriminale dhe nuk rezulton që këto pasuri të justifikohen me burime të ligjshme. Ndërkohë, lidhur me përgjegjësinë penale për veprat penale “Prodhimi dhe shitja e narkotikëve”, në bashkëpunim në formën e posaçme të grupit të strukturuar kriminal”, “Grupi i strukturuar kriminal”, “Kryerja e veprave penale nga organizata kriminale dhe grupi i strukturuar kriminal”, pasi ka bërë një analizë juridike të elementeve të anës objektive dhe subjektive të veprës penale, ka vlerësuar se kërkuesi J. K. dhe shtetasi D. Ll. janë vëzhguar në mënyrë të fshehtë vazhdimisht dhe nga vëzhgimet përveç takimeve nuk rezulton i provuar tej çdo dyshimi të arsyeshëm fakti penal për

të cilin akuzohen. Rezulton se këta shtetas janë përgjuar e vëzhguar për një kohë të gjatë për shkak të dyshimit se merreshin me shpërndarjen e lëndës narkotike e megjithatë nuk janë kontrolluar në asnjë moment në kuadër të këtij dyshimi (*shih vendimin e GJKKO-së së Shkallës së Parë, faqe 36*). Kundër këtij vendimi kanë ushtruar ankim Prokuroria e Posaçme dhe kërkuesi.

12. Gjykata e Posaçme e Apelit për Korrupsionin dhe Krimin e Organizuar (*GJKKO-ja e Apelit*), me vendimin nr. 19, datë 4.4.2023, ka lënë në fuqi vendimin e GJKKO-së së Shkallës së Parë në pjesën që e ka deklaruar kërkuesin fajtor për kryerjen e veprës penale “Pastrimi i produkteve të veprës penale ose veprimtarisë kriminale”, në bashkëpunim, dhe që ka konfiskuar e kaluar në favor të shtetit pasurinë “University Lounge Bar”, ndërsa ka ndryshuar vendimin e asaj gjykate, duke e deklaruar kërkuesin fajtor edhe për kryerjen e veprës penale “Prodhimi dhe shitja e narkotikëve”, të kryer në bashkëpunim në formën e grupit të strukturuar kriminal, të parashikuar nga neni 283, paragrafi 1, në lidhje me nenet 28, paragrafi 4 dhe 334, paragrafi 1, të KP-së, dhe “Grupi i strukturuar kriminal”, të parashikuar nga neni 333/a, paragrafi i dytë, i KP-së. Në aplikim të nenit 55 të KP-së, gjykata e ka dënuar kërkuesin me 12 vjet burgim. Në arsyetimin e saj ajo gjykatë, fillimisht, është ndalur në vlerësimin e mosriçeljes së shqyrtimit gjyqësor në gjykatën e apelit, sipas nenit 427, pika 4, të Kodit të Procedurës Penale (*KPP*), pasi provat mbi të cilat bazohej fajësia ishin provat me shkresë dhe jo ato të gjalla. GJKKO-ja e Apelit ka arsyetuar se nga jurisprudenca e Gjykatës Evropiane për të Drejtat e Njeriut (*GJEDNJ*) ka rezultuar se detyrimi konventor i vendit tonë për respektimin e standardeve të procesit të rregullt ligjor në gjykimin në gjykatën e apelit lidhur me kufijtë e shqyrtimit të çështjes prej saj, kur duhet të vendosë për herë të parë për dënimin e të pandehurit, ka të bëjë vetëm me provat verbale, të cilat kanë qenë përcaktuese në deklarinimin e tij të pafajshëm. Ky përfundim mbështetet edhe në jurisprudencën e Kolegjit Penal të Gjykatës së Lartë në vendimin nr. 00-2022-657 (175), datë 21.6.2022. Po kështu, ka arsyetuar ajo gjykatë, ky vlerësim mbështetet edhe nga Gjykata e Kasacionit të Italisë në interpretimin e dispozitës 603 simotër në KPP-në italiane (*shih vendimin e GJKKO-së së Apelit, faqet 18–22*).

13. Më tej, GJKKO-ja e Apelit ka vlerësuar se fajësia e kërkuesit për veprat penale, për të cilat është akuzuar, provohej tej çdo dyshimi të arsyeshem. Ajo gjykatë ka evidentuar se në funksion të hetimit që lidhej me veprimtarinë kriminale të prodhimit, shitjes dhe trafikimit të lëndës narkotike, janë vënë në përgjim telefonik telefonat e kërkuesit dhe të bashkëpandehurve të tjerë nga ku ka rezultuar se ndërmjet tyre zhvilloheshin biseda të shumta dhe nëpërmjet vëzhgimeve dhe përgjimeve ambientale evidentoheshin takime të shpeshta ndërmjet tyre. Sipas gjykatës së apelit, në analizë të kontekstit të bisedave të zhvilluara ndërmjet tyre kuptohet që flitet për lëndë narkotike, kjo në një gjuhë të koduar “mjaltë”. Po kështu, sipas procesverbaleve “Mbi veprimet e vëzhgimit të fshehtë të personave dhe mjediseve” të kryera në datat 30.1.2018, 28.2.2018, 22.3.2018 dhe 14.9.2018, ka rezultuar se ndërmjet kërkuesit, por edhe të pandehurve të tjerë, D. Ll., O. J., dhe personave të tjerë pjesëmarrës në veprimtari kriminale ka jo vetëm takime të shpeshta, çka tregon për lidhjet dhe njohjen e afërt që ata kanë me njëri-tjetrin, por këto takime janë në koherencë të plotë për qëllimin e vërtetë të veprimtarisë kriminale në kuadër të grupit të strukturuar kriminal. Gjithashtu, fakti që nga kontrolli i banesës të të bashkëpandehurit të gjykuar më vete O. J., më 21.10.2018, është gjetur një sasi lënde narkotike prej 0.4 gramë e llojit “kokainë”, përbën një indicie të rëndësishme që, e lidhur me të dhënat që përfitohen nga provat e tjera, konfirmon se në bisedat e zhvilluara ndërmjet të pandehurve të tjerë i referohen pikërisht lëndës narkotike të llojit “kokainë”. GJKKO-ja e Apelit ka evidentuar se një fakt tjetër është edhe ai që kërkuesi njoftohej për kontrollet e policisë në zonën ku vepronte dhe njoftimi i fundit është bërë në datën 13.9.2018, pak kohë përpara ndërhyrjes dhe ekzekutimit të masës së sigurimit “Arresti në burg” për secilin nga anëtarët e grupit, rrethanë kjo që merr vlerë pasi nuk i është sekuestruar lëndë narkotike, ndërsa shtetasit O. J. sasia e përmendur më lart (*shih vendimin e GJKKO-së së Apelit, faqe 35*). Ndaj këtij vendimi kërkuesi ka ushtruar rekurs, duke kërkuar prishjen e tij dhe pushimin e çështjes.

14. Kolegji Penal i Gjykatës së Lartë, me vendimin nr. 00-2025-147, datë 30.1.2025, ka vendosur mospranimin e rekursit, duke argumentuar se rekursi i kërkuarit nuk përmbante shkaqe nga ato të parashikuara në nenin 432 të KPP-së dhe se nuk kishte shkelje të ligjit material dhe procedural nga ana e gjykatës së apelit. Ndër të tjera, ky kolegji ka vlerësuar se GJKKO-ja e Apelit nuk është bazuar në një provë të vetme për të arritur në përfundimin se fajësia e kërkuarit provohej përtej çdo dyshimi të arsyeshëm. Sipas atij kolegji, të dhënat e përfutura nga përgjimet telefonike janë ballafaquar dhe vlerësuar në harmoni me prova të tjera, sikundër vëzhgimet ambientale, si dhe prova materiale lëndë narkotike e llojit “kokainë”, e gjetur dhe sekuestruar gjatë kontrollit të banesës të të bashkëpandehurit të gjykuar më vete, O. J. Analiza e provave të verifikuara në këtë proces penal është jo thjesht një citim i tyre, por analizë cilësore në raport me njëra-tjetrën dhe në përputhje me kërkesat e ligjit penal, material e procedural (*shih vendimin e Kolegjit Penal të Gjykatës së Lartë, paragrafi 23*).

15. Në datën 22.5.2025, kërkuari i është drejtuar Gjykatës Kushtetuese (*Gjykata*) me ankim kushtetues individual, sipas objektit të tij, i cili, pasi është plotësuar sipas kërkesave të Ligjit Organik të Gjykatës, është regjistruar në datën 26.5.2025. Në datën 22.7.2025, Kolegji i Gjykatës ka vendosur kalimin e çështjes për shqyrtim në Mbledhjen e Gjyqtarëve, ndërsa në datën 28.7.2025, kjo e fundit ka vendosur kalimin e çështjes për shqyrtim në seancë plenare mbi bazë të dokumenteve.

II

Pretendimet në Gjykatën Kushtetuese

16. **Kërkuari**, në mënyrë të përmbledhur, ka pretenduar cenimin e:

16.1 *Së drejtës për proces të rregullt ligjor*, të garantuar nga neni 42 i Kushtetutës, në aspekt të:

16.1.1 *Së drejtës për t'u vënë në dijeni menjëherë për akuzën, për t'u dëgjuar dhe për t'u mbrojtur*, për shkak se: i. nuk është njoftuar asnjëherë për akuzën; ii. kërkesat e tij, të parashtruara si para organit të akuzës në mbyllje të hetimeve paraprake, ashtu edhe përpara gjyqtarit të hetimeve paraprake, për t'u pyetur në përputhje me parashikimet e nenit 327, pika 4, të KPP-së, nuk janë marrë parasysh; iii. është deklaruar fajtor mbi akte absolutisht të pavlefshme, në cenim të parimit të *ligjshmërisë në marrjen e provave*; iv. Gjykata e Lartë nuk e ka shqyrtuar çështjen në seancë gjyqësore.

16.1.2 *Së drejtës për t'u gjykuar nga një gjykatë e paanshme*, pasi, pa kërkesë të organit të akuzës, mbi të njëjtat prova që gjykata e shkallës së parë i ka çmuar si akte që nuk provojnë fajësinë e tij për veprat penale të parashikuara nga nenet 283, paragrafi 1, 28, pika 4, 25, 333/a dhe 334, pika 1, të KP-së, GJKKO-ja e Apelit e ka deklaruar fajtor në kundërshtim me nenin 427, pika 4, të KPP-së, pa riçelur hetimin gjyqësor dhe pa e përsëritur atë, bazuar në akte absolutisht të pavlefshme, në cenim edhe të *parimit të barazisë së armëve*.

16.1.3 *Standardit të arsytimit të vendimit*, pasi arsyetimet e vendimeve të gjykatave të posaçme, në pjesën që e kanë gjetur fajtor dhe e kanë dënuar, janë të palogjikshme, ndërsa Kolegji Penal i Gjykatës së Lartë nuk ka shqyrtuar shkaqet e rekursit të tij. Vendimi i këtij Kolegji është jologjik dhe kontradiktor, pasi, pavarësisht pretendimeve të ngritura për shkeljet e kryera, ai ka vendosur mospranimin e rekursit, me arsyetimin se nuk ka shkaqe nga ato të parashikuara nga neni 432 i KPP-së.

16.2 *Parimit të sigurisë juridike* në drejtim të *gjësë së gjykuar*, pasi, me vendimin nr. 265, datë 17.7.2018, Gjykata e Rrethit Gjyqësor Durrës ka rrëzuar kërkesën e prokurorit për lejimin e përgjimit të telefonit të tij. Ky vendim është lënë në fuqi nga Gjykata e Apelit Durrës me vendimin nr. 10-2018-1477, datë 19.7.2018, me arsyetimin se nuk rezultojnë të dhëna se kërkuari dhe shtetasi Sh.A. janë të dyshuar për kryerjen e veprës penale të parashikuar nga neni 283 ose 283/a i KP-së.

16.3 *Parimit ne bis in idem*, të parashikuar nga neni 34 i Kushtetutës, pasi gjykatat kanë vendosur konfiskimin e pasurisë “University Lounge Bar”, me numër pasurie 29/64, të ndodhur në Currila, Durrës, ndërkohë që: i. të ardhurat e burimet e krijimit të kësaj pasurie kanë qenë objekt hetimi prej kohësh nga ajo gjykatë; ii. kjo pasuri ishte konfiskuar më parë me vendimin nr. 63, datë 20.12.2022, të GJKKO-së së Shkallës së Parë.

16.4 *Parimit të mosrëndimit të pozitës të pandehurit (reformatio in peius)*, pasi GJKKO-ja e Apelit e ka deklaruar fajtor edhe për veprat penale të parashikuara nga nenet 283, paragrafi 1, 28, pika 4, 25, 333/a dhe 334, pika 1, të KP-së, ndonëse prokurori nuk ka kërkuar riçeljen e hetimit.

16.5 *Parimit të prezumimit të pafajësisë*, të garantuar nga neni 30 i Kushtetutës, pasi ai është deklaruar fajtor bazuar kryesisht në përgjime dhe vlerësime hipotetike, pa u shoqëruar këto me prova materiale, kapje në flagrancë ose elemente konkrete që provojnë mbajtjen ose shitjen e lëndëve narkotike, ndonëse ka qenë për një periudhë të gjatë nën përgjim. Gjatë hetimit nuk ka rezultuar asnjë provë që të vërtetojë akuzat. Akuza është paraqitur në gjykim pa prova, pa hetim të përfunduar dhe veprime të kërkuara nga mbrojtja dhe, me të drejtë, GJKKO-ja e Shkallës së Parë e ka deklaruar të pafajshëm për veprën penale të prodhimit dhe shitjes së narkotikëve. Kërkuesi ka biseda me shtetasin O. J., si kushëri i bashkëshortes, por nuk ka asnjë përgjim e transkriptim që bën fjalë për transport, shitje ose shpërndarje lëndësh narkotike. Ndërkohë që me shtetasin D. Ll. ai është shok fëmijërie, janë rritur bashkë dhe banojnë shumë afër njëri-tjetrit. Megjithatë, GJKKO-ja e Apelit ka ndryshuar vendimin e shkallës së parë pa çelur hetimin gjyqësor dhe pa e përsëritur atë. Ajo ka vlerësuar se bashkëpunimi rezultonte nga bisedat dhe përgjimet e komunikimeve të tij me shtetasin O. J dhe D. Ll, si dhe nga fakti që gjatë kontrollit të banesës shtetasit O.J. i janë gjetur 0.4 gramë kokainë, edhe pse ky shtetas është përdorues. Po kështu, vetëm fakti se kërkuesi dhe i vëllai disponojnë pasuri nuk mund të shërbejë për përfundimin se ka elemente të veprës penale të trafikimit të narkotikëve, për sa kohë nuk është provuar origjina kriminale e këtyre pasurive.

17. Subjekti i interesuar, Prokuroria e Posaçme, në mënyrë të përmblodhur ka prapësuar se:

17.1 Pretendimi për cenimin e *standardit të arsytimit të vendimit gjyqësor* është i pabazuar, pasi vendimi i Gjykatës së Lartë u ka dhënë përgjigje të gjitha pretendimeve të kërkuesit brenda shkaqeve të rekursit.

17.2 Pretendimi për cenimin e *parimit të sigurisë juridike në drejtim të gjësë së gjykuar* është i pabazuar, pasi vendimet gjyqësore që kërkuesi referon kanë për objekt “lejimin e përgjimit” dhe nuk janë të lidhura e nuk kanë efekt në vendimet gjyqësore objekt ankimi.

17.3 Pretendimi për cenimin e *parimit të mosrëndimit të pozitës të pandehurit (reformatio in peius)* është i pabazuar, pasi riçelja e shqyrtimit gjyqësor në apel është kompetencë diskrecionale e gjykatës së apelit dhe përsëritja e shqyrtimit gjyqësor vlerësohet nga kjo gjykatë rast pas rasti, në ushtrim të pushtetit të saj si gjykatë fakti dhe ligji. Në rastin konkret, GJKKO-ja e Apelit nuk ka përsëritur shqyrtimin gjyqësor, pasi e ka deklaruar fajtor kërkuesin mbi bazën e të gjitha elementeve që vinin nga burimet e provave me shkresë (dokumentare) dhe jo ato të gjalla, sikurse deklarimet e të pandehurve ose dëshmitarëve.

17.4 Pretendimi për cenimin e *parimit të prezumimit të pafajësisë* është i pabazuar, pasi fajësia e kërkuesit është provuar tej çdo dyshimi të arsyeshem. Ajo nuk është bazuar në një provë të vetme, por në një tërësi provash, si përgjimet telefonike, vëzhgimet ambientale, si dhe prova materiale e llojit “kokainë”, e gjetur dhe sekuestruar gjatë kontrollit të bashkëpandehurit O. J.

III

Vlerësimi i Gjykatës Kushtetuese

A. Për legjitimitimin e kërkuesit

18. Çështja e legjitimitetit (*locus standi*) është vlerësuar si një ndër aspektet kryesore që lidhet me nisjen e një procesi kushtetues. Sipas neneve 131, pika 1, shkronja “f” dhe 134, pikat 1, shkronja “i” dhe 2, të Kushtetutës, si dhe nenit 71 të Ligjit Organik të Gjykatës, çdo individ, person fizik ose juridik, subjekt i së drejtës private dhe publike, mund të vërë në lëvizje Gjykatën për gjykimin përfundimtar të ankesave kundër çdo akti të pushtetit publik ose vendimi gjyqësor që cenon të drejtat dhe liritë themelore të garantuara në Kushtetutë. Ankimi kushtetues individual, në çdo rast, duhet të plotësojë kriteret kumulative të nenit 71/a të Ligjit Organik të Gjykatës, që lidhen me shterimin e mjeteve juridike efektive, afatin e paraqitjes së kërkesës, pasojat negative të pësura në mënyrë të drejtpërdrejtë e reale dhe mundësinë për rivendosjen e së drejtës së shkelur.

19. Kërkuesi, si individ, legjitimohet *ratione personae*, në kuptim të shkronjës “f”, të pikës 1, të nenit 131 dhe shkronjës “i”, të pikës 1, të nenit 134 të Kushtetutës, pasi është palë në çështjen objekt të ankimit kushtetues individual, për rrjedhojë ka interes të drejtpërdrejtë për vënien në lëvizje të këtij gjykimi. Po kështu, ai plotëson edhe kriterin e *shterimit të mjeteve juridike efektive*, në kuptim të nenit 131, pika 1, shkronja “f”, të Kushtetutës, pasi i është drejtuar Gjykatës me ankim kushtetues individual pas përfundimit të procesit gjyqësor në të tria shkallët e gjyqësorit të zakonshëm dhe pasi ka shteruar në formë e substancë mjetet e zakonshme të ankimit ndaj vendimeve të gjykatave më të ulëta. Kërkuesi legjitimohet edhe *ratione temporis*, në kuptim të përmbajtjes së nenit 71/a, pika 1, shkronja “b”, të Ligjit Organik të Gjykatës, pasi vendimi më i fundit në kohë i kundërshtuar, ai i Gjykatës së Lartë, mban datën 30.1.2025, ndërsa kërkesa është paraqitur në Gjykatë, në datën 22.5.2025, pra brenda afatit 4-mujor.

20. Lidhur me legjitimitetin *ratione materiae*, Gjykata vëren se kërkuesi ka pretenduar cenimin e së drejtës për proces të rregullt ligjor (në aspekt të *së drejtës për t’u vënë në dijeni menjëherë me akuzën, për t’u dëgjuar dhe për t’u mbrojtur, së drejtës për t’u gjykuar nga një gjykatë e paanshme, standardit të arsytimit të vendimit gjyqësor, parimit të sigurisë juridike në drejtim të gjësë së gjykuar, parimit ne bis in idem, parimit të mosrëndimit të pozitës të të pandehurit*, si dhe *parimit të prezumimit të pafajësisë*), të garantuar respektivisht nga nenet 42, 4, 34 dhe 30 të Kushtetutës.

21. Kërkuesi ka pretenduar cenimin e *së drejtës për t’u vënë në dijeni menjëherë për akuzën, për t’u dëgjuar dhe për t’u mbrojtur*, duke parashtruar katër argumente: i. nuk është njoftuar asnjëherë për akuzën; ii. kërkesat e tij, të parashtruara si përpara organit të akuzës në mbyllje të hetimeve paraprake, ashtu edhe përpara gjyqtarit të hetimeve paraprake, për t’u pyetur në përputhje me parashikimet e nenit 327, pika 4, të KPP-së, nuk janë marrë parasysh; iii. është deklaruar fajtor mbi akte absolutisht të pavlefshme dhe mbi të njëjtat prova që GJKKO-ja e Shkallës së Parë i ka konsideruar si akte që nuk provojnë fajësinë, në cenim të parimit të *ligjshmërisë në marrjen e provave*; iv. Gjykata e Lartë nuk e ka shqyrtuar çështjen në seancë gjyqësore. Subjekti i interesuar, Prokuroria e Posaçme, nuk ka prapësuar lidhur me këtë pretendim.

22. Sipas nenit 31, shkronja “a”, të Kushtetutës, gjatë procesit penal kushdo ka të drejtë, ndër të tjera, të vihet në dijeni menjëherë dhe hollësisht për akuzën që i bëhet, për të drejtat e tij, si dhe t’i krijohet mundësia për të njoftuar familjen ose të afërmit e tij, ndërsa sipas nenit 33 të Kushtetutës kushdo ka të drejtë të dëgjohet para se të gjykohet. Këto dispozita ofrojnë garancitë minimale me qëllim bërjen efektive të së drejtës për t’u dëgjuar dhe për t’u mbrojtur në procesin penal. Referuar dispozitave procedurale penale, që zbërthejnë dispozitat kushtetuese, neni 327 parashikon se prokurori njofton për përfundimin e hetimeve paraprake të pandehurin dhe mbrojtësin e tij, dhe i pandehuri njoftohet gjithashtu, se ka të drejtë që brenda dhjetë ditëve të paraqesë memorie e dokumente, t’i kërkojë prokurorit kryerjen e hetimeve shtesë, të bëjë deklarime ose të kërkojë që të merret në pyetje. Kur i pandehuri kërkon të pyetet, prokurori është i detyruar të procedojë me pyetjen e tij (pika 4).

23. E drejta e mbrojtjes në procesin penal, si një nga elementet thelbësore të procesit të rregullt, përfshin jo vetëm praninë fizike, por edhe aftësinë për të dëgjuar dhe ndjekur procedimet, për të

kuptuar provat dhe argumentet, për të orientuar përfaqësuesit ligjorë dhe për të dhënë shpjegime. Në jurisprudencën kushtetuese janë përcaktuar disa standarde kushtetuese, të cilat janë të lidhura nga pikëpamja organike dhe funksionale me njëra-tjetrën në mënyrë të tillë që cenimi i njërit standard ndikon në mënyrë të pashmangshme në cenimin e të tjerave. Konkretisht, e drejta për t'u njoftuar për një gjykim dhe pjesëmarrja në të është e lidhur me vendimmarrjen e gjykatës, e cila ndikon drejtpërdrejt mbi të drejtat subjektive ose interesat e ligjshëm të individit (*shih vendimet nr. 8, datë 23.2.2021; nr. 37, datë 30.6.2016, të Gjykatës Kushtetuese*). Në këtë drejtim, barazia e armëve, kontradiktoriteti dhe, lidhur ngushtë me këto, mbrojtja e të pandehurit përbëjnë në vetvete elementet më të qenësishme e thelbësore të procesit të rregullt ligjor në kuptimin kushtetues. Për respektimin e këtyre parimeve gjykata duhet të përmbushë me rigorozitet një sërë detyrimesh, mes të cilave rëndësi të veçantë paraqet, sipas rastit, edhe njoftimi i të pandehurit ose mbrojtësit të tij ligjor për akuzën, ankimin, rekursin, ditën dhe vendin e gjykimit të çështjes etj. (*shih vendimin nr.18, datë 2.4.2012, të Gjykatës Kushtetuese*).

24. Në këndvështrim të sa më sipër, Gjykata vëren se për sa i takon argumentit të parë të kërkuarit se nuk është njoftuar për akuzën në ngarkim të tij, nga materialet e dosjes gjyqësore të administruar për efekt të gjykimit kushtetues rezulton se atij në datën 31.12.2019, me vendimin për marrjen e personit si i pandehur dhe njoftimin e akuzës, i janë komunikuar akuzat në ngarkim të tij. Në vendimin nr. 11, datë 8.5.2020, GJKKO-ja e Shkallës së Parë (gjyqtari i hetimit paraprak) ka evidentuar se me vendimin për marrjen e personit si të pandehur dhe njoftimin e akuzës, datë 31.12.2019, të pandehurve iu janë komunikuar të njëjtat akuza të përmendura edhe në aktin për përfundimin e hetimeve. Në këto kushte, Gjykata vlerëson se pretendimi i kërkuarit, me argumentin se nuk është njoftuar për akuzën, është haptazi i pabazuar.

25. Po kështu, lidhur me argumentin e dytë të kërkuarit për mosmarrjen parasysh të kërkesës së tij për t'u pyetur gjatë fazës së hetimeve paraprake, sipas pikës 4 të nenit 327 të KPP-së, nga materialet e dosjes gjyqësore Gjykata vëren se sipas vendimit nr. 11, datë 8.5.2020 të GJKKO-së së Shkallës së Parë (gjyqtari i hetimit paraprak), referuar procesverbaleve të datave 3.1.2020, 6.1.2020 dhe 7.1.2020, kërkuari është pyetur në cilësinë e të pandehurit, ndërsa ka refuzuar që të japë shpjegime, duke përfutur nga e drejta që i ka njohur neni 166 i KPP-së (*shih vendimin nr. 11, datë 8.5.2020, të GJKKO-së së Shkallës së Parë, faqe 13*). Në këtë situatë, në kushtet kur gjatë fazës së hetimit paraprak kërkuarit i është dhënë mundësia për t'u pyetur, ndërsa nuk ka dhënë pëlqimin për këtë, Gjykata vlerëson se argumenti i tij lidhur me pretendimin për cenimin e së drejtës për t'u dëgjuar gjatë kësaj faze është haptazi i pabazuar.

26. Për sa i përket argumentit të tretë të kërkuarit, se është deklaruar fajtor mbi akte absolutisht të pavlefshme, në cenim të parimit të *ligjshmërisë në marrjen e provave*, Gjykata vëren se kërkuari në ankimin kushtetues individual nuk ka identifikuar ose specifikuar se cilat janë provat për të cilat ai pretendon se nuk janë marrë në mënyrë të ligjshme. Në këtë pikë, Gjykata evidenton se gjykimi kushtetues është i natyrës argumentuese, që do të thotë se i takon kërkuarit të parashtrojë argumentet faktike mbi të cilat mbështet pretendimet e tij (*shih vendimet nr. 57, datë 25.7.2017; nr. 42, datë 25.5.2017; nr. 45, datë 29.6.2015, të Gjykatës Kushtetuese*). Po kështu, pretendimi se të njëjtat prova janë vlerësuar ndryshe nga gjykatat e faktit lidhet me mjaftueshmërinë dhe çmuarjen e tyre për deklarimin fajtor, por nuk nënkupton, në vetvete, se ato janë marrë në mënyrë të paligjshme ose se përbëjnë akte absolutisht të pavlefshme. Ky argument lidhet me mënyrën e vlerësimit dhe mjaftueshmërinë e provave për deklarimin fajtor, çështje që shqyrtohet në vijim në kuadër të pretendimit për cenimin e parimit të prezumimit të pafajësisë dhe standardit të arsyetimit të vendimit gjyqësor. Për rrjedhojë, vetëm fakti se kërkuari ka pretenduar cenimin e parimit të ligjshmërisë në marrjen e provave nuk mjafton nga pikëpamja kushtetuese për të vënë në dyshim respektimin e garancive për proces të rregullt ligjor, ndaj argumenti i tij në drejtim të pretendimit për cenimin e së drejtës së mbrojtjes për këtë shkak është haptazi i pabazuar.

27. Gjykata vëren gjithashtu se kërkuksi ka pretenduar cenimin e *së drejtës për t'u dëgjuar*, për shkak të shqyrtimit të çështjes nga Gjykata e Lartë në dhomën e këshillimit. Sipas nenit 433/a të KPP-së, shqyrtimi i rekursit në Kolegjin Penal të Gjykatës së Lartë, si rregull, bëhet mbi bazë të dokumenteve në dhomë këshillimi. Në jurisprudencën e saj Gjykata ka theksuar se nëse Kolegji i Gjykatës së Lartë, në dhomën e këshillimit, krijon bindjen se shkaqet e ngritura në rekurs janë haptazi të pabazuara, pasi nuk bëjnë pjesë në ato që parashikon dispozita ligjore ose nuk gjejnë mbështetje në aktet e dosjes gjyqësore, atëherë është në kompetencën e tij të vendosë, në pajtim me kërkesat ligjore, mospranimin e rekursit për shqyrtim në seancë gjyqësore (*shih vendimet nr. 5, datë 9.2.2023; nr. 2, datë 11.2.2021; nr. 8, datë 26.2.2015, të Gjykatës Kushtetuese*). Në këndvështrim të kësaj jurisprudence, në rastin konkret, Gjykata vë në dukje se shqyrtimi paraprak i rekursit të kërkuksit është bërë nga Kolegji Penal i Gjykatës së Lartë në dhomën e këshillimit, sipas formës së gjykimit të përcaktuar nga ligji procedural penal. Për rrjedhojë, vetëm fakti që Gjykata e Lartë ka vendosur mospranimin e rekursit në dhomën e këshillimit nuk është i mjaftueshëm, në këndvështrimin kushtetues, për të vënë në dyshim procesin e zhvilluar në atë gjykatë. Për rrjedhojë, pretendimi i kërkuksit për cenimin e së drejtës për t'u dëgjuar, si rezultat i shqyrtimit paraprak të rekursit të tij përmes kësaj forme gjykimi, është haptazi i pabazuar.

28. Po kështu, kërkuksi ka pretenduar cenimin e *parimit të sigurisë juridike* në drejtim të *gjësë së gjykuar*, me argumentin se gjykata e rrethit dhe ajo e apelit kanë vendosur rrëzimin e kërkesës së organit të akuzës për lejimin e përgjimit të komunikimeve telefonike të tij dhe të të pandehurit tjetër Sh. A., për shkak se nuk kishte të dhëna për përfshirjen e tyre në këtë veprimtari kriminale. Në këtë situatë, sipas tij, gjykatat duhet t'i kishin marrë parasysh këto vendime. Për këtë pretendim, Prokuroria e Posaçme ka prapësuar se ai është i pabazuar, pasi, në ndryshim nga sa pretendon kërkuksi, vendimet gjyqësore në fjalë kanë të bëjnë me lejimin e përgjimit dhe nuk lidhen e as kanë efekt me vendimet gjyqësore objekt ankimi.

29. Për sa i takon këtij pretendimi, nga materialet e dosjes gjyqësore, Gjykata konstaton se me vendimin nr. 10-2018-1477, datë 19.7.2018, Gjykata e Apelit Durrës ka lënë në fuqi vendimin e Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Durrës nr. 265, datë 17.7.2018, me të cilin është rrëzuar kërkesa e Prokurorisë së Rrethit Gjyqësor Durrës për vleftësimin si të ligjshëm të vendimit të datës 16.7.2018, për përgjimin dhe lejimin e vazhdimin të përgjimit për një periudhë 15-ditore, nga data 16.7.2018 deri në datën 31.7.2018. Pretendimi i kërkuksit për cenimin e parimit të sigurisë juridike për shkak të këtyre vendimmarrjeve është marrë në shqyrtim edhe nga GJKKO-ja e Apelit, e cila ka vlerësuar se vendimet në fjalë kanë të bëjnë me vendimmarrje të gjyqtarit të hetimit paraprak. Ky i fundit, mbi bazën e provave të paraqitura deri në atë moment nga organi i akuzës, ka vlerësuar se nuk plotësoheshin kushtet për lejimin e përgjimit, sipas kërkesave të nenit 221 të KPP-së. Sipas GJKKO-së së Apelit, vendimmarrjet për moslejimin e përgjimit nuk ishin detyruese dhe vendimtare për gjykatën që gjykonte themelin e çështjes, në kushtet që fajësia e kërkuksit ishte mbështetur në një tërësi provash të grumbulluara në kuadër të hetimit, të cilat jo vetëm që nuk kishin qenë objekt vlerësimi nga ana Gjykata e Apelit Durrës, por edhe çmuarja e tyre ishte atribut ekskluziv i gjykatës që shqyrtonte themelin e çështjes (*shih vendimin e GJKKO-së së Apelit, faqe 53*). Qëndrimi i GJKKO-së së Apelit është vlerësuar i drejtë në thelb nga Gjykata e Lartë.

30. Për sa më sipër, Gjykata evidenton se nga vendimet e gjykatave të posaçme nuk rezulton që transkriptet e përgjimeve për periudhën për të cilën është rrëzuar kërkesa për vleftësimin ose vazhdimin e përgjimit të jenë përdorur si provë për deklarimin fajtor të kërkuksit. Pretendimet e kërkuksit në këtë drejtim kanë marrë përgjigje edhe nga gjykatat e zakonshme, arsyetimi i të cilave nuk rezulton arbitrar në këndvështrimin kushtetues. Po kështu, Gjykata vëren se vendimi për lejimin e përgjimit merret nga gjyqtari i hetimit paraprak në zbatim të nenit 222 të KPP-së, në të cilin parashikohet se, me kërkesën e prokurorit, gjykata autorizon përgjimin me vendim të arsyetuar, kur ai është i domosdoshëm për vazhdimin e hetimeve të filluara dhe kur në ngarkim të personit

ekziston një dyshim i arsyeshëm dhe i bazuar në prova se ka kryer një vepër penale. Ky vendim nuk përbën vendim përfundimtar për themelin e akuzës penale ose për fajësinë e personit, pra nuk përbën “gjë të gjykuar” për qëllime të procesit penal. Në këtë situatë, Gjykata çmon se pretendimi i kërkuesit për cenimin e parimit të sigurisë juridike në drejtim të gjësë së gjykuar është haptazi i pabazuar.

31. Gjykata vëren gjithashtu se kërkuesi ka pretenduar cenimin e parimit *ne bis in dem*, duke parashtruar se gjykatat kanë vendosur konfiskimin e pasurisë “University Lounge Bar”, me numër pasurie 29/64, të ndodhur në Currila, Durrës, **e cila, sipas akteve, rezulton e regjistruar në emër të nënës së tij**, ndërkohë që: i. të ardhurat dhe burimet e krijimit të kësaj pasurie kanë qenë objekt i një procedimi pasuror pranë gjykatave të posaçme; ii. kjo pasuri është konfiskuar më parë me vendimin nr. 63, datë 20.12.2022, të GJKKO-së së Shkallës së Parë. Subjekti i interesuar, Prokuroria e Posaçme, nuk ka prapësuar lidhur me këtë pretendim.

32. Sipas nenit 34 të Kushtetutës askush nuk mund të dënohet më shumë se një herë për të njëjtën vepër penale dhe as të gjykohet sërish, me përjashtim të rasteve kur është vendosur rigjykimi i çështjes nga një gjykatë më e lartë, sipas mënyrës së parashikuar me ligj. Në jurisprudencën e saj Gjykata ka pohuar se *ratio* i kësaj dispozite kushtetuese është sanksionimi i parimit “*të mosgjykimit dhe dënimit dy herë për të njëjtën vepër penale*” (*ne bis in idem*) dhe parimit të “*gjësë së gjykuar*” (*res judicata*), të cilat vijnë si garanci në kuadër të mbrojtjes të të drejtave të individit në fushën penale. Ky parim parashikon se askush nuk mund të ndiqet ose të dënohet penalisht për një vepër penale për të cilën është shpallur më parë i pafajshëm ose është dënuar me një vendim përfundimtar, pra për të njëjtin fakt që përbën vepër penale, për të cilën ai është dënuar më parë me një vendim të formës së prerë nga një gjykatë e caktuar me ligj. Kriteri “e njëjta vepër” i referohet të njëjtit veprim, sjellje, fakt, vepër penale dhe kualifikim ligjor që formojnë bazën e kësaj vepre dhe për të cilën personi është dënuar ose liruar. Në këtë kuptim, Gjykata ka pohuar se nëse gjenden elemente të njëjta, parimi *ne bis in idem* ndalon çdo dënim tjetër ose procedim të mëtejshëm (*shih vendimet nr. 47, datë 5.10.2023; nr. 4, datë 21.2.2022; nr. 33, datë 22.7.2011, të Gjykatës Kushtetuese*).

33. Në këndvështrim të kësaj jurisprudence, në rastin konkret, Gjykata vëren se argumentet e kërkuesit lidhur me pretendimin për cenimin e parimit *ne bis in idem* i referohen pasurisë “University Lounge Bar”, me numër pasurie 29/64, të ndodhur në Currila, Durrës, për të cilën ai pretendon se është konfiskuar më parë në kuadër të procedimit pasuror, ndërkohë që nga rrethanat e çështjes rezulton se në atë procedim pasuror është sekuestruar fillimisht, me vendimin nr. 151, datë 1.10.2021, të GJKKO-së së Shkallës së Parë, pasuria nr. 29/236, volumni 59, faqe 245, ZK 8512, e llojit “truall”, me sipërfaqe totale 362 m² dhe sipërfaqe ndërtese 193 m², e cila më pas është konfiskuar dhe ka kaluar në pronësi të shtetit me vendimin nr. 63, datë 20.12.2022, të GJKKO-së së Shkallës së Parë, për të cilin kontrolli gjyqësor vijon në Gjykatën e Lartë.

34. Gjykata vëren, gjithashtu, se ky pretendim i kërkuesit është shqyrtuar dhe analizuar edhe nga gjykatat e zakonshme. Në lidhje me të, GJKKO-ja e Apelit ka vlerësuar se regjistrimi i një procedimi pasuror në zbatim të ligjit nr. 10192, datë 3.12.2009, “Për parandalimin dhe goditjen e krimit të organizuar, trafikimit dhe korrupsionit nëpërmjet masave parandaluese kundër pasurisë” (*ligji nr. 10192/2009*) ose aktit normativ nr. 1/2020, nuk ndalon sekuestrimin ose konfiskimin e pasurisë në zbatim të nenit 36 të KP-së. Pra, sekuestrimi ose konfiskimi i pasurisë, si rrjedhojë e regjistrimit të një procedimi pasuror *in rem*, në bazë të ligjit nr. 10192/2009 ose aktit normativ nr. 1/2020, nuk e pengon gjykatën të procedojë gjatë gjykimit penal *in personam*. Në këtë situatë, pretendimet e mbrojtësit të kërkuesit se e njëjta pasuri është objekt hetimi dhe gjykimi pranë së njëjtës gjykatë, me kërkesë të organit të prokurorisë, në kuadër të procedurave të tjera gjyqësore, nuk përbëjnë pengesë ligjore për të proceduar me konfiskimin e kësaj pasurie në kuadër të këtij procedimi penal, pasi ekziston një dallim i qartë ndërmjet konfiskimit gjatë procedimit penal *in personam*, pra procedimit të bazuar në dënim, ku konfiskimi jepet si masë pas dënimit penal të

personit për kryerjen e një krimi, dhe konfiskimit *in rem* mbi pasurinë (*shih vendimin nr. 19, datë 4.4.2023, të GJKKO-së së Apelit, faqe 51–53*). Qëndrimi i GJKKO-së së Apelit është vlerësuar i drejtë në thelb edhe nga Gjykata e Lartë.

35. Në analizë të vendimmarrjeve të këtyre gjykatave, Gjykata evidenton se konfiskimi i pasurisë në bazë të aktit normativ nr. 1/2020 është një proces i cili nuk zhvillohet në fushën penale, pra nuk synon të vërtetojë një fakt penal, sepse rregullat e gjykimit në këtë rast janë ato të parashikuara në KPC, ndërsa pasojat e këtij gjykimi janë të natyrës civile, sepse lidhen me pasurinë (*shih vendimin nr. 4, datë 21.2.2022, të Gjykatës Kushtetuese*). Gjykata vëren, po ashtu, se pasuria për të cilën kërkuesi ngre pretendimin rezulton *de jure* e regjistruar në emër të nënës së tij, çka mund të ngrinte çështje edhe në drejtim të legjitimitetit të tij *ratione personae* për të kundërshtuar, në emër të vet, pasojat pasurore të vendosura ndaj një pasurie që formalisht i përket një personi të tretë. Megjithatë, duke pasur parasysh se konfiskimi i kësaj pasurie është vendosur në kuadër të procesit penal të zhvilluar ndaj kërkuesit dhe se pretendimi i tij lidhet me zbatimin e parimit *ne bis in idem* në këtë proces, Gjykata çmon se nuk është e nevojshme të ndalet përfundimisht në çështjen e legjitimitetit *ratione personae*, pasi, edhe nëse do të pranohej se kërkuesi ka një interes të mjaftueshëm për ngritjen e këtij pretendimi, ai gjithsesi nuk rezulton i bazuar *ratione materiae*. Në këtë kuptim, duke mbajtur në konsideratë se konfiskimi i pasurisë në rastin konkret, në bazë të nenit 36 të KP-së, është rrjedhojë e procesit penal në ngarkim të kërkuesit dhe, si i tillë, u është nënshtruar rregullave e kufizimeve të përcaktuara në KPP, ndërsa procedura e konfiskimit parandalues të pasurisë është zhvilluar mbi bazën e dispozitave të KPC-së, në përputhje me natyrën *in rem* të këtij kufizimi pasuror, Gjykata çmon se, edhe nëse do të pranohej pretendimi i kërkuesit se pasuria e konfiskuar në procesin penal përkon ose lidhet me pasurinë objekt procedimi pasuror, vetëm kjo rrethanë nuk është e mjaftueshme për të aktivizuar garancinë e nenit 34 të Kushtetutës, pasi procedimi pasuror dhe procedimi penal kanë natyrë, objekt dhe pasojat të ndryshme juridike, ku i pari zhvillohet *in rem* dhe synon kufizimin/konfiskimin parandalues të pasurisë, ndërsa i dyti zhvillohet *in personam* dhe lidhet me përgjegjësinë penale të personit, si dhe me pasojat që rrjedhin nga dënimi penal. Për rrjedhojë, Gjykata vlerëson se pretendimi i kërkuesit për cenimin e parimit *ne bis in idem*, është haptazi i pabazuar.

36. Në ankimin kushtetues individual kërkuesi ka pretenduar edhe cenimin e parimit të mosrëndimit të pozitës të të pandehurit, me pretendimin se GJKKO-ja e Apelit ka rënduar pozitën e tij, duke e deklaruar fajtor edhe për veprat penale të parashikuara nga nenet 283 dhe 333/a të KP-së, ndonëse prokurori nuk ka kërkuar riçeljen e shqyrtimit gjyqësor sipas nenit 427, pika 4, të KPP-së.

37. Parimi i mosrëndimit të pozitës të të pandehurit (*reformatio in peius*) parashikohet në legjislationin procedural penal dhe konkretisht në nenin 425, pika 3, të KPP-së. Sipas këtij neni, kur apelues është vetëm i pandehuri, gjykata nuk mund të caktojë një dënim më të rëndë ose t'i japë pafajësisë një shkak më pak të favorshëm nga ai i vendimit të apeluar. Në jurisprudencën e saj Gjykata ka theksuar se një gjykatë më e lartë nuk mund të caktojë një masë dënimi më të rëndë nga ai i vendimit të apeluar bazuar vetëm në ankimin e të pandehurit. Sipas Gjykatës, zbatimi i parimit *reformatio in peius* është një garanci më shumë për të gjykuarin, me qëllim që ai të realizojë në mënyrë efektive të drejtën për t'iu drejtuar me ankim gjykatës. Ekzistenca e këtij parimi u jep mundësi të gjykuarve që të mos heqin dorë nga garancitë që ofron Kushtetuta vetëm nga frika se mund të dëmtohen rëndë interesat e tyre. Nga ky këndvështrim, mosrespektimi i parimit të mosrëndimit të pozitës të të pandehurit do të përbënte njëkohësisht cenim të thelbit të një gjykimi dhe në veçanti të së drejtës për proces të rregullt ligjor, në kuptim të nenit 42 të Kushtetutës dhe të KEDNJ-së (*shih vendimet nr. 46, datë 11.6.2024; nr. 45, datë 3.7.2017; nr.15, datë 22.7.2008, të Gjykatës Kushtetuese*).

38. Në këndvështrim të kësaj jurisprudence, Gjykata vëren se në rastin konkret, nga vendimet gjyqësore të kundërshtuara, rezulton se krahas kërkesit ndaj vendimit të GJKKO-së së Shkallës së Parë, në pjesën që e kishte deklaruar atë të pafajshëm për veprat penale që lidhen me narkotikët dhe grupin e strukturuar kriminal, ka ushtruar ankim edhe prokurori, i cili ka kërkuar ndryshimin e vendimit të asaj gjykate dhe deklarimin fajtor të kërkesit edhe për veprat penale “Prodhimi dhe shitja e narkotikëve”, të kryer në bashkëpunim në formën e grupit të strukturuar kriminal dhe “Grupi i strukturuar kriminal”, me argumentin se ishte dhënë në zbatim të gabuar të ligjit material penal.

39. Në këtë situatë, Gjykata çmon se, ndryshe nga sa kërkesi pretendon, nuk ndodhemi në kushtet e zbatimit të parimit *reformatio in peius*, për sa kohë që ankimi është ushtruar jo vetëm nga kërkesi, por edhe nga prokurori. Fakti nëse prokurori ka kërkuar apo jo riçeljen ose përsëritjen e shqyrtimit gjyqësor sipas nenit 427, pika 4, të KPP-së, nuk e ndryshon këtë përfundim, pasi ky argument lidhet me mënyrën e shqyrtimit të çështjes në apel dhe jo me ndalimin e rëndimit të pozitës të të pandehurit kur apeluës është vetëm i pandehuri. Për rrjedhojë, pretendimi i kërkesit për cenimin e këtij parimi, në mënyrën sesi është parashtruar prej tij, është haptazi i pabazuar.

40. Kërkesi ka pretenduar edhe cenimin e së drejtës për t’u gjykuar nga një gjykatë e paanshme dhe të parimit të barazisë së armëve, duke parashtruar se pa kërkesë të organit të akuzës, mbi të njëjtat prova që gjykata e shkallës së parë i ka çmuar si akte që nuk provojnë fajësinë e tij për veprat penale të parashikuara nga nenet 283, paragrafi 1, 28, pika 4, 25, 333/a dhe 334, pika 1, të KP-së, GJKKO-ja e Apelit e ka deklaruar fajtor, pa riçelur hetimin gjyqësor, në kundërshtim me nenin 427, pika 4, të KPP-së. Po ashtu, sipas kërkesit, vendimet gjyqësore të kundërshtuara i kanë cenuar edhe parimin e prezumimit të pafajësisë dhe standardin e arsytimit të vendimit gjyqësor lidhur me arsyetimin në drejtim të provueshmërisë së fajësisë së tij përtej çdo dyshimi të arsyeshëm. Gjykata, duke pasur parasysh thelbin e këtyre pretendimeve, çmon që ato të analizohen në vijim së bashku në drejtim të parimit të prezumimit të pafajësisë.

41. Për sa më sipër, në vijim Gjykata do të shqyrtojë bazueshmërinë në themel të pretendimeve të kërkesit për cenimin e parimit të prezumimit të pafajësisë të lidhur me standardin e arsytimit të vendimit gjyqësor.

B. Për themelin e pretendimeve

B.1 Për cenimin e parimit të prezumimit të pafajësisë të lidhur me standardin e arsytimit të vendimit gjyqësor

42. Kërkesi ka pretenduar se pa kërkesë të organit të akuzës, mbi të njëjtat prova që gjykata e shkallës së parë i ka çmuar si akte që nuk provojnë fajësinë e tij për veprat penale të parashikuara nga nenet 283, paragrafi 1, 28, pika 4, 25, 333/a paragrafi 2 dhe 334, pika 1, të KP-së, GJKKO-ja e Apelit e ka deklaruar fajtor në kundërshtim me nenin 427, pika 4, të KPP-së, pa riçelur hetimin gjyqësor dhe pa e përsëritur atë. Sipas kërkesit, ai është deklaruar fajtor bazuar kryesisht në përgjime dhe vlerësime hipotetike, pa u shoqëruar këto me prova materiale, kapje në flagrancë ose elemente konkrete që provojnë mbajtjen ose shitjen e lëndëve narkotike, ndonëse ka qenë për një periudhë të gjatë nën përgjim. Po sipas kërkesit, GJKKO-ja e Shkallës së Parë me të drejtë e ka deklaruar të pafajshëm për veprën penale të prodhimit dhe shitjes së narkotikëve, pasi ai ka biseda me shtetasin O. J., si kushëri i bashkëshortes, por nuk ka asnjë përgjim e transkriptim që bën fjalë për transport, shitje ose shpërndarje lëndësh narkotike. Ndërkohë që me shtetasin D. Ll. ai është shok fëmijërie, janë rritur bashkë dhe banojnë shumë afër njëri-tjetrit. Megjithatë, GJKKO-ja e Apelit ka ndryshuar vendimin e shkallës së parë, duke vlerësuar se bashkëpunimi rezultonte nga bisedat dhe përgjimet e komunikimeve të tij me shtetasin O. J dhe D. LL, si dhe nga fakti që gjatë kontrollit të banesës shtetasin O. J. i janë gjetur 0.4 gramë kokainë, edhe pse ky shtetas është përdorues.

43. Subjekti i interesuar, Prokuroria e Posaçme, e ka prapësuar si të pabazuar këtë pretendim, me argumentin se riçelja e shqyrtimit gjyqësor në apel është kompetencë diskrecionale e gjykatës

së apelit dhe përsëritja e shqyrtimit gjyqësor vlerësohet nga kjo gjykatë rast pas rasti, në ushtrim të pushtetit të saj si gjykatë fakti dhe ligji. Po sipas Prokurorisë së Posaçme, në rastin konkret GJKKO-ja e Apelit nuk e ka përsëritur shqyrtimin gjyqësor, pasi e ka deklaruar fajtor kërkuesin mbi bazën e provave me shkresë (dokumentare) dhe jo ato të gjalla. Sipas këtij subjekti, fajësia e kërkuesit është provuar tej çdo dyshimi të arsyeshëm, ajo nuk është bazuar në një provë të vetme, por në një tërësi provash, si të dhënat e përftuara nga përgjimet telefonike, vëzhgimet ambientale, si dhe prova materiale e llojit “kokainë”, e gjetur dhe sekuestruar gjatë kontrollit të bashkëpandehurit O. J.

44. Sipas nenit 30 të Kushtetutës, kushdo quhet i pafajshëm, përderisa nuk i është provuar fajësia me vendim gjyqësor të formës së prerë. Ky parim kushtetues ka gjetur pasqyrim edhe në nenin 4 të KPP-së, i cili përcakton, gjithashtu, se çdo dyshim për akuzën çmohet në favor të të pandehurit. Në jurisprudencën kushtetuese parimi i prezumimit të pafajësisë është elaboruar në drejtim të faktit se gjykatat e zakonshme nuk duhet ta fillojnë procesin me bindjen se i pandehuri ka kryer krimin për të cilin akuzohet, se barra e provës i takon palës akuzuese, se çdo dyshim duhet të shkojë në favor të të pandehurit dhe se gjykata duhet ta mbështesë vendimin në prova të drejtpërdrejta dhe të tërthorta që duhet të provohen nga akuza. Gjykatat duhet të përcaktojnë faktet e çështjes, të rëndësishme për vlerësimin e përgjegjësisë ligjore të të akuzuarit, sa më qartë dhe saktë të jetë e mundur dhe nuk mund t’i paraqesin ato thjesht si aludime ose dyshime (*shih vendimet nr. 63, datë 20.11.2023; nr. 10, datë 12.4.2022; nr. 68, datë 14.11.2016, të Gjykatës Kushtetuese*). Parimi i prezumimit të pafajësisë kërkon që deklarimi i fajësisë së të pandehurit të bëhet nga gjykata vetëm pas një shqyrtimi të plotë të çështjes, në përputhje me parimin e kontradiktoritetit dhe të barazisë së armëve në gjykim. Sipas këtij parimi asnjë dënim ose masë që barazohet me të nuk mund të jepet ndaj një të pandehuri pa u provuar fajësia e tij përtej çdo dyshimi të arsyeshëm (*shih vendimet nr. 8, datë 20.2.2024; nr. 12, datë 24.8.2018, të Gjykatës Kushtetuese*).

45. Lidhur me arsyetimin e vendimeve gjyqësore, Gjykata ka pohuar se e drejta për proces të rregullt ligjor përfshin edhe të drejtën për të pasur një vendim gjyqësor të arsyetuar, që i garantohet individit nga nenet 42 dhe 142, pika 1, të Kushtetutës. Arsyetimi i vendimeve është element thelbësor i një vendimi të drejtë. Funkcioni i një vendimi të arsyetuar është t’u tregojë palëve që ato janë dëgjuar, si dhe u jep mundësinë atyre ta kundërshtojnë atë (*shih vendimet nr. 21, datë 26.9.2022; nr. 67, datë 10.11.2017, të Gjykatës Kushtetuese*).

46. Në jurisprudencën e saj Gjykata është shprehur, gjithashtu, se ajo nuk vepron si gjykatë e shkallës së katërt dhe për këtë arsye vendimet e gjykatave të juridiksionit të zakonshëm nuk vihen në dyshim, përveç rasteve kur gjetjet e tyre mund të konsiderohen si dukshëm të paarsyeshme. Thënë ndryshe, ajo vepron në rastin kur gabimi ligjor ose faktik nga gjykatat e juridiksionit të zakonshëm është aq i dukshëm, sa një gjykatë e kujdesshme nuk mund ta kishte bërë ndonjëherë ose i tillë që gjykimin e bën të padrejtë (*shih vendimet nr. 14, datë 7.3.2024; nr. 9, datë 27.2.2024; nr. 33, datë 14.11.2022, të Gjykatës Kushtetuese*).

47. Në parantezë të analizës së këtij argumenti, Gjykata vëren se vlerësimi i provave është detyrë e gjykatave të juridiksionit të zakonshëm, për qëllime të procesit gjyqësor që ato zhvillojnë, ndërsa detyra e kësaj Gjykate është të shqyrtojë nëse gjatë procesit gjyqësor ka pasur shkelje të të drejtave kushtetuese (*shih vendimet nr. 33, datë 14.11.2022; nr. 3, datë 23.2.2016; nr. 42, datë 7.7.2014, të Gjykatës Kushtetuese*). Kur vlerësimi i provave nga gjykatat e juridiksionit të zakonshëm ka cenuar parimet, standardet ose të drejtat kushtetuese, atëherë çështja i nënshtrohet kontrollit kushtetues (*shih vendimet nr. 63, datë 20.11.2023; nr. 19, datë 4.4.2023; nr. 19, datë 7.7.2022, të Gjykatës Kushtetuese*).

48. Nën dritën e standardeve kushtetuese të mësipërme, gjatë verifikimit nëse në procesin penal të zhvilluar ndaj kërkuesit gjykatat e posaçme kanë respektuar garancitë procedurale të parimit të prezumimit të pafajësisë, vlerësimet e gjyqtarëve u ndanë në dy qëndrime dhe Gjykata nuk arriti

numrin e kërkuar të votave për vendimmarrje, sipas parashikimeve të nenit 133, pika 2, të Kushtetutës, të detajuar edhe në nenin 72, pika 2, të Ligjit Organik të Gjykatës.

49. Konkretisht, *sipas njërit qëndrim*,¹ pretendimi i kërkuarit për cenimin e parimit të prezumimit të pafajësisë është i pabazuar. Në mbështetje të këtij pretendimi, kërkuari ka parashtruar tre argumente: i. gjykata e apelit e deklaroi fajtor mbi të njëjtat prova mbi të cilat gjykata e shkallës së parë e kishte deklaruar të pafajshëm, pa përsëritur hetimin gjyqësor; ii. rezultatet e përgjimeve ishin të pamjaftueshme për të provuar fajësinë e tij, pasi nuk ekziston asnjë bisedë e përgjuar që lidhet drejtpërdrejt me transportin, shitjen ose shpërndarjen e lëndëve narkotike; iii. gjetja e 0.4 gramëve kokainë në banesën e O. J., i cili rezultoi përdorues i lëndëve narkotike, nuk mjafton për të provuar bashkëpunimin e tij në veprimtarinë kriminale. Nisur nga këto argumente dhe në dritën e standardeve kushtetuese që burojnë nga parimi i prezumimit të pafajësisë (*shih paragrafin 44 të vendimit*), për vlerësimin e pretendimit duhet verifikuar nëse GJKKO-ja e Apelit ka zhvilluar një shqyrtim të plotë të çështjes dhe nëse ka përcaktuar në mënyrë të qartë e të saktë faktet relevante për përgjegjësinë penale të kërkuarit.

50. Lidhur me shqyrtimin e plotë të çështjes së kërkuarit, konstatohet se gjykata e apelit ka arsyetuar në mënyrë të mjaftueshme përse nuk ishte e nevojshme përsëritja e hetimit gjyqësor. Sipas saj, provat vendimtare mbi të cilat ishte mbështetur vlerësimi i gjykatës së shkallës së parë për pafajësinë e kërkuarit ishin prova dokumentare, përmbajtja e të cilave nuk ndryshon gjatë shqyrtimit gjyqësor, ndryshe nga provat verbale. Në mbështetje të këtij përfundimi, Gjykata e apelit ka interpretuar nenin 427, pika 4, të KPP-së në dritën e jurisprudencës së GJEDNJ-së, Gjykatës së Kasacionit të Italisë dhe Kolegjit Penal të Gjykatës së Lartë (*shih vendimin e GJKKO-së së Apelit, faqet 18-22*). Në të njëjtën linjë, Gjykata e Lartë ka vlerësuar se pretendimi i kërkuarit për shkelje procedurale për shkak të mospërsëritjes së shqyrtimit gjyqësor nuk qëndronte, duke theksuar se riçelja e shqyrtimit gjyqësor në apel është kompetencë diskrecionale e gjykatës së apelit dhe vlerësohet rast pas rasti. Sipas saj, në rrethanat konkrete, mospërsëritja e shqyrtimit gjyqësor nuk përbënte shkelje procedurale, pasi provat përcaktuese për akuzat e ngritura ishin dokumentare dhe jo prova të gjalla, çka e bënte të panevojshme administrimin e tyre sërish (*shih vendimin e Gjykatës së Lartë, faqe 18*).

51. Nga analiza e arsyetimit të vendimeve gjyqësore të tyre, nuk rezultojnë gabime të dukshme ligjore, që do ta bënin gjykimin të padrejtë. Për më tepër, edhe jurisprudenca kushtetuese ka pranuar se përsëritja e hetimit gjyqësor në apel, sipas nenit 427 të KPP-së, i nënshtrohet vlerësimit diskrecional të gjykatës së apelit (*shih vendimin nr. 55, datë 10.10.2025, të Gjykatës Kushtetuese*). Për rrjedhojë, nuk mund të pranohet argumenti se vetëm mospërsëritja e hetimit gjyqësor e ka bërë shqyrtimin e çështjes të paplotë në atë masë sa të cenojë parimin e prezumimit të pafajësisë.

52. Lidhur me përcaktimin e qartë dhe të saktë të fakteve të çështjes, rezultoi se GJKKO-ja e Apelit ka arritur në përfundimin se kërkuari, së bashku me persona të tjerë të organizuar në formën e grupit të strukturuar kriminal, ka kryer veprime që lidhen me transportimin, shpërndarjen dhe shitjen e lëndëve narkotike. Gjithashtu, ajo ka vlerësuar se të ardhurat e përfituara nga kjo veprimtari janë futur në qarkullimin civil përmes investimit në pasurinë e paluajtshme “University Lounge Bar” në Durrës. Për të arritur në këto përfundime, gjykata është mbështetur në rezultatet e përgjimeve telefonike dhe ambientale, vëzhgimet policore, si dhe në rezultatet e kontrollit të banesës së njërit prej të bashkëpandehurve, ku u gjet dhe u sekuestrua një sasi lënde narkotike e llojit “kokainë”. Në vlerësimin e saj, këto akte përbënin një tërësi indiciesh të plota, të sakta dhe të ndërthurura, të afta për të provuar ekzistencën e fakteve penale dhe përgjegjësinë penale të të pandehurve.

¹ Votuan sipas këtij qëndrimi gjyqtarët Fiona Papajorgji, Marsida Xhaferllari, Marjana Semini dhe Asim Vokshi.

53. Në analizë të këtyre provave, GJKKO-ja e Apelit ka evidentuar se kërkuesi dhe të bashkëpandehurit, megjithëse banonin në qytete të ndryshme, zhvillonin kontakte të shpeshta telefonike dhe takime të lidhura me sigurimin, përgatitjen dhe shpërndarjen e lëndëve narkotike. Nga rezultatet e përgjimeve, gjykata ka konstatuar ekzistencën e një lidhjeje të hershme dhe të afërt ndërmjet kërkuesit dhe O. J., si dhe komunikime që lidhen me sigurimin dhe shitjen e lëndëve narkotike, përfshirë referenca ndaj shumave monetare. Gjukata ka vlerësuar se pjesëmarrësit përdornin sistematikisht gjuhë të koduar dhe të nënkuptuar, duke iu referuar lëndës narkotike me terma si “paketat e mjaltit”, “copat e mjaltit”, “xhini” ose “ilaçet”, si dhe shkëmbenin informacion për kontrollet policore, me qëllim shmangien e zbulimit. Këto të dhëna janë konfirmuar nga rezultatet e vëzhgimeve ambientale dhe nga gjetja e lëndës narkotike në banesën e O. J. Sipas GJKKO-së së Apelit, fakti që kërkuesit nuk iu gjet lëndë narkotike në momentin e arrestimit shpjegohej nga dijenia paraprake e grupit për kontrollet policore që do të kryheshin.

54. Në vijim, Kolegji Penal i Gjykatës së Lartë ka vendosur mospranimin e rekursit, duke theksuar se GJKKO-ja e Apelit nuk e kishte mbështetur përfundimin për fajësinë e kërkuesit në një provë të vetme. Sipas tij, të dhënat e përfuara nga përgjimet telefonike ishin ballafaquar dhe vlerësuar në harmoni me prova të tjera, si vëzhgimet ambientale dhe prova materiale e lëndës narkotike të sekuestruar në banesën e O. J. Gjukata e Lartë ka vënë në dukje se analiza e provave nuk ishte kufizuar në citimin formal të tyre, por kishte konsistuar në një vlerësim cilësor dhe të ndërsjellë të të gjitha elementeve provuese, në përputhje me kërkesat e ligjit penal material dhe procedural.

55. Në analizë të sa më sipër, nuk rezulton që GJKKO-ja e Apelit ose Gjukata e Lartë të kenë zhvendosur barrën e provës të kërkuesit. Përkundrazi, ato kanë dhënë arsye të mjaftueshme për të mbështetur përfundimin se fajësia e tij ishte provuar përtej çdo dyshimi të arsyeshëm. Bindja e brendshme e gjyqtarëve është formuar mbi bazën e një vlerësimi tërësor të provave dhe rrethanave të çështjes, pa cenuar garancinë kushtetuese të parashikuar nga neni 30 i Kushtetutës. Vendimi i fajësisë është mbështetur në një grup provash të tërthorta, të cilat, të vlerësuara në tërësinë e tyre, rezultojnë të plota dhe në përputhje me njëra-tjetrën në mbështetje të akuzave. Gjykatat kanë përcaktuar me qartësi faktet relevante për përgjegjësinë penale të kërkuesit dhe nuk i kanë trajtuar ato si aludime ose dyshime të thjeshta. Për rrjedhojë, deklarimi i fajësisë është bërë vetëm pas një shqyrtimi të plotë të çështjes dhe mbi bazën e provimit të fajësisë përtej çdo dyshimi të arsyeshëm, ndaj pretendimi i kërkuesit për cenimin e parimit të prezumimit të pafajësisë është i papabazuar.

56. Ndërsa, sipas qëndrimit tjetër,² pretendimi i kërkuesit për cenimin e parimit të prezumimit të pafajësisë i lidhur me standardin e arsyetimit të vendimit gjyqësor është i bazuar. Në rastin konkret, GJKKO-ja e Apelit ka ndryshuar vendimin e gjykatës së shkallës së parë dhe e ka deklaruar kërkuesin fajtor edhe për veprat penale “Prodhimi dhe shitja e narkotikëve”, të kryer në bashkëpunim në formën e grupit të strukturuar kriminal dhe “Grupi i strukturuar kriminal”. Ky përfundim është mbështetur kryesisht në përgjime telefonike, vëzhgime ambientale, takime të kërkuesit me persona të tjerë të dyshuar, komunikime të interpretuara si të koduara, si dhe sekuestrimin e një sasive prej 0.4 gramësh kokainë në banesën e shtetasit O. J. Në këtë drejtim, Gjukata rithekson se nuk është detyrë e saj të përcaktojë rëndësinë vendimtare të një prove ose të zëvendësojë gjykatat e zakonshme në vlerësimin e provave, për sa kohë ato e mbështesin fajësinë në një tërësi provash dhe jo në një provë të vetme (*shih vendimet nr. 40, datë 22.9.2011; nr. 42, datë 18.12.2007; nr. 9, datë 28.4.2004, të Gjykatës Kushtetuese*). Megjithatë, në rastin konkret problemi kushtetues lidhet me faktin nëse GJKKO-ja e Apelit, duke ndryshuar përfundimin e gjykatës së shkallës së parë mbi të njëjtën bazë provuese, ka arsyetuar në mënyrë të plotë, konkrete dhe bindëse kalimin nga pafajësia në fajësi përtej çdo dyshimi të arsyeshëm.

² Votuan sipas këtij qëndrimi gjyqtarët Sonila Bejtja, Sandër Beci, Ilir Toska dhe Genti Ibrahim.

57. Në këtë këndvështrim, ndonëse GJKKO-ja e Apelit ka identifikuar disa elemente me natyrë indiciare, ajo nuk rezulton të ketë shpjeguar në mënyrë të mjaftueshme sesi këto elemente, të vlerësuara në lidhje me njëra-tjetrën, e kapërcenin nivelin e dyshimit dhe provonin fajësinë e kërkuesit përtej çdo dyshimi të arsyeshëm. Kjo merr rëndësi të veçantë në dritën e standardit kushtetues se gjykatat duhet të përcaktojnë faktet e çështjes sa më qartë dhe saktë të jetë e mundur dhe nuk mund t'i paraqesin ato thjesht si aludime ose dyshime, ndërsa çdo dyshim për akuzën duhet të çmohet në favor të të pandehurit. Për më tepër, gjykata e shkallës së parë, mbi të njëjtën bazë provuese, kishte arritur në përfundimin e kundërt, duke vlerësuar se nga komunikimet dhe vëzhgimet nuk përftoheshin të dhëna me rëndësi që, në harmoni me indicie të tjera, të provonin fajësinë e kërkuesit, ndërsa, pavarësisht se ai ishte përgjuar dhe vëzhguar për një kohë të gjatë, nuk ishte kontrolluar në asnjë moment në kuadër të dyshimit për shpërndarje të lëndës narkotike, ndaj tij nuk ishte sekuestruar lëndë narkotike dhe nuk ishte konstatuar ndonjë akt konkret i mbajtjes, shitjes, transportimit ose shpërndarjes së saj.

58. Në këtë kuptim, GJKKO-ja e Apelit kishte detyrimin të jepte një arsyetim të shtuar, të aftë për të shpjeguar pse vlerësimi i gjykatës së shkallës së parë ishte i gabuar dhe pse provat, përfshirë edhe sekuestrimin e 0.4 gramëve kokainë në banesën e shtetasit O. J., të marra në tërësinë e tyre, justifikonin deklarinin fajtor të kërkuesit. Ky detyrim buronte jo vetëm nga standardi i arsytimit të vendimit gjyqësor, por edhe nga garancitë e parimit të prezumimit të pafajësisë, për sa kohë ndryshimi i vendimit të shkallës së parë solli dënimin e kërkuesit për vepra penale për të cilat ai ishte deklaruar i pafajshëm. Nga ana tjetër, ndonëse për çështjen e fajësisë së kërkuesit ekzistonin dy vendime diametralisht të kundërta të gjykatave të faktit mbi të njëjtin material provues, Gjykata e Lartë nuk e ka korrigjuar këtë mangësi të arsytimit të GJKKO-së së Apelit, pasi, në kuadër të pretendimeve të ngritura në rekursin e kërkuesit, nuk ka ushtruar kontroll efektiv për të verifikuar nëse arsyetimi i asaj gjykate ishte i mjaftueshëm për të justifikuar deklarinin e tij fajtor sipas standardit “përtej çdo dyshimi të arsyeshëm”. Ajo është mjaftuar me vlerësimin se GJKKO-ja e Apelit nuk ishte mbështetur në një provë të vetme, por në të dhëna të përfuara nga përgjimet telefonike, vëzhgimet ambientale dhe sekuestrimi i lëndës narkotike në banesën e të bashkëpandehurit të gjykuar veçmas O. J., si dhe se provat ishin vlerësuar në harmoni me njëra-tjetrën, pa verifikuar në mënyrë të mjaftueshme nëse arsyetimi i GJKKO-së së Apelit ishte i aftë të justifikonte, nga pikëpamja kushtetuese, kalimin nga indiciet dhe dyshimi në provimin e fajësisë përtej çdo dyshimi të arsyeshëm. Ndërkohë, kjo mangësi në arsyetim për fajësinë e kërkuesit për veprat penale në fjalë sjell implikime edhe në drejtim të fajësisë së tij për veprën penale “Pastrimi i produkteve të veprës penale ose veprimtarisë kriminale”, për sa kohë që vetë GJKKO-ja e Apelit ka pranuar se pa ekzistencën e një vepre penale ose veprimtarie kriminale, nuk mund të ketë produkte të saj dhe, për rrjedhojë, as pastrim të këtyre produkteve.

59. Për këto arsye, sipas këtij qëndrimi, mënyra sesi GJKKO-ja e Apelit ka arsyetuar për fajësinë e kërkuesit nuk përmbush standardin kushtetues të arsytimit të vendimit gjyqësor dhe cenon parimin e prezumimit të pafajësisë, ndërsa Gjykata e Lartë nuk e ka korrigjuar këtë cenim. Për rrjedhojë, kërkesa e kërkuesit duhet të pranohej pjesërisht, duke u shfuqizuar vendimet e Gjykatës së Lartë dhe të GJKKO-së së Apelit dhe duke iu dërguar kësaj të fundit çështja për shqyrtim, për sa kohë shkelja e konstatuar buron nga arsyetimi i kësaj gjykate për fajësinë e kërkuesit.

60. Për sa më lart, Gjykata çmon se në kushtet kur nuk u formua shumica prej 5 gjyqtarësh, në kuptim të nenit 73, pika 4, të Ligjit Organik të Gjykatës, kërkesa e kërkuesit konsiderohet e rrëzuar.

PËR KËTO ARSYE,

Gjykata Kushtetuese, në mbështetje të neneve 131, pika 1, shkronja “f”, 133, pika 2, shkronja “i” dhe 134, pika 1, të Kushtetutës, si dhe neneve 71, 72 dhe 73, pika 4, të ligjit nr. 8577, datë

10.2.2000, “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, të ndryshuar,

VENDOSI:

1. Rrëzimin e kërkesës.

Ky vendim është përfundimtar dhe hyn në fuqi ditën e botimit në Fletoren Zyrtare.

Marrë më 7.4.2026.

Shpallur më 18.6.2026.

Kryetare: Fiona Papajorgji

Anëtarë: Sandër Beci, Marsida Xhaferllari, Marjana Semini, Ilir Toska, Genti Ibrahim, Sonila Bejtja, Asim Vokshi